

LA DIADA

Un venedor ambulant oferint estelades a un grup de manifestants, ahir, a la Diagonal. PERE VIRGILI

Estelades a 2 €, 'business everywhere'

Els pregunto a deu turistes si saben què passarà a les 17.14. Vuit no en tenen ni idea

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

A la família Rodgers li va estranyar molt trobar-se amb cinc treballadors de Prosegur ahir a la nit dins del comboi de la línia 3 del metro que els portava des de la plaça Lesseps fins al centre de la ciutat. Els van explicar que era per reforçar la seguretat a l'hora de l'acte institucional de la diada de l'Onze de Setembre, que coincideix enguany amb el viatge de final de vacances que ells han fet a Barcelona. Els pregunto si ja estan ben assabentats de tot. Sembla que sí. Avui a l'hora d'esmorzar, al bar del costat del seu hotel, a tocar de la Rambla, tenien posat el 3/24 emetent en bucle les ofrenes a Rafael Casanova.

Tenen una mica de pressa, a l'hotel els han avisat que el trànsit serà un problema a partir de l'hora de dinar. L'exemple més visual el trobo davant del Condes de Barcelona, al passeig de Gràcia: dos taxis mida monovolum carreguen maletes de dos grups que acaben de fer el check out. Hauran de matar el temps una bona estona a l'aeroport, però és el que hi ha. No fan cara de festa, precisament.

Fer un tomb per la Diagonal a l'altura de la Diputació i el Palau Robert és topar amb una corrua de venedors ambulants àvids de vendre estelades. Són el col·lectiu d'estrangers més atrafegat del dia. Començo a comptar i arribo a dotze o quinze. La gran majoria són senegalesos, també n'hi ha de magribins i xinesos. Rondan pels voltants de les nombroses parades de l'ANC i Òmnium. Qui fa la competència a qui? Un matrimoni oriental, hieràtic i impassible, passa per davant de les parades, s'ho mira i baixa les escales del metro. El mateix camí fan tots els senegalesos, que trenquen la dispersió i s'agrupen per anar fins a Palau Reial. Qui els deu haver explicat que avui era bon negoci deixar els cinturons i bolsos falsificats al magatzem i inflar-se a vendre estelades? O millor dit, qui els deu haver obligat a fer-ho?

"The Catalan essence"

Caminant passeig de Gràcia avall, una senyora amb un llacet groc lligat a la motxilla li està explicant a la seva amiga americana coses interessants sobre els que aprofiten el dia per omplir una mica la butxaca: "This is the Catalan essence. Seeing business everywhere". Caram, quina mala premsa! L'amiga fa cara de circumstàncies i llueix una xapa dels presos polítics. Els pregun-

to a deu visitants si saben què passarà d'aquí una estona, quan siguin les 17.14 de la tarda. Un ha sentit campanes però no ho sap ben bé, l'altre diu "The Catalan day" i la resta no en tenen ni idea. La Maria i el Pedro, portuguesos, 23 i 22 anys, és el primer viatge que fan junts des que estan enamorats. Són dels que no estan gaire assabentats de per què avui és un dia diferent a Barcelona. Intento explicar-los-hi tan bé com sé. M'asseguren que quan arribi l'hora punta intentaran estar pendents del sidral.

Una bossa groga

La Susan és canadenc i porta, per casualitat, una bossa de mà de color groc llampant i passeja per la Diagonal molt a prop de Francesc Macià. Un grup de catalans d'allò més nombrós -avis, fills i nets- i amb l'ànim injectat de festa major li comunica, en un anglès no de Cambridge sinó més aviat de Cambrils, la simbologia del color, reverberat encara més en el dia d'avui. Ella sembla que queda ben assabentada i aixeca el braç en senyal de solidaritat amb la causa denunciada pel color que accidentalment havia escollit.

Davant de la Pedrera, poc abans de les 17.14, trànsit humà espessíssim. Després de veure'ls contemplar les ondulacions i els forjats

Negoci
Una corrua de venedors rondan pels voltants de les parades de l'ANC i Òmnium

Precaució
Els hotels avisen els hostes dels problemes de trànsit de la tarda

imaginats per Gaudí, m'acosto a una parella britànica que té tres fills, la més petita encara en cotxet. La filla gran s'ha fixat en la senyera que baixa del terrat i s'acaba en un balcó del primer pis. "The national flag", li explica el pare en veure-la encuriosida. Curiós que li hagi dit "national" en lloc de "Catalan". Per un dia, la tirallonga d'autocars aparcats al carrer Provença no són de turistes, sinó els que ha llogat l'ANC de Mediona i de Figueres. Molt poca cua per comprar entrades i quatre amics de vint anys, musculats, segurament suecs que s'entretenen a enumerar les botigues de luxe que han vist: Versace, Gucci, Prada... Cadascú es fixa en allò que vol. Al seu voltant, una riuada de manifestants col·lapsa les voreres. Venen de la Renfe i enfilen cap a la Diagonal. Mentrestant, els guiris, amb les seves bicis llogades, pedalegen al llarg de la calçada deserta, tallada al trànsit.

El brogit de l'helicòpter no falla mai i els venedors d'estelades a 2 euros continuen patrullant la ciutat, incansables. M'he perdut la imatge, però segur que en algun moment del dia, en algun lloc de la ciutat, un turista n'ha comprat una pensant-se que era un souvenir "typical Spanish". Els despistats, un dia, conqueriran el món. —